

Elvi puikkelehti eteenpäin keskikaupungin ihmisvilinässä niin nopeasti kuin suinkin kykeni. Totisesti hän yritti parhaansa ehtiäkseen ajoissa "Salon Manhattaniin", mutta kieltämättä tälle pyrkimykselle asetti omat esteensä lihotettu ja lepuutettu, keskikään asti visusti kaikilta ponnistuksilta varjeltu vartalo, jonka jatkona lyhyet jalantöpökät. Ei niillä ihmeitä saatu aikaan.

— Päivää neiti, päivää taas. Taisin vähän myöhästyä, mutta kun mieheni ei mitenkään ehtinyt touda minua autollaan ja raitiovau-nuthan ovat sellaisia kuin ovat, tietäähän neiti Santanen sen itsekin. Taidatte sitä ihanuutta kokea joka aamu ja ilta. Sellaistahan se on. Koettakaa nyt taas saada aikaan ihan ihmeitä, tänään

vothan ovat kuin kaksikymmenvuotiaan. Kyllä se tohtori Kaari-la on taitava kauneuskirurgi.

Puolimakaavaan asentoon rentoutunut kauppaneuvoksetar Elvi Kantanen vaipui miellyttävään horroksentapaiseen olotilaan. Pelastettava mitä pelastettavissa on — tunnelman vallassa kosmetologi neiti Kaija Santanen panetui työhönsä nykyisin ammattilaiselle kuuluva liehuva huntu-hiikkapää-hine vitivalkoisuuttaan hohtaen. Ja sitten se alkoi.

Mahtavana vyörynä hieromisia, höyryttämisiä, voitelemisia, puhdistamisia, sähköhierontaa, värinää, tärinää, taputtelua, nipistelyä, kiskomista, nykimistä. Ja lopuksi värjäystä; pohjustusvärjäystä, luomi-, ripsi-, poski-, kulma-

den ihmisen mieltä on ilahduttanut saalliksi saadun elämän talja. Naista sen kantaminen ja miestä ankaran taistelun jälkeen voitettun villipedon nahan nylkeminen ja sen vieminen sopivaksi katsotun naisen jalkojen juureen. Asiaa ei nyt tietysti pidä käsittää niin, että Kalle olisi taistellut lampaitten kanssa ja niitä tappanut edes silloin heidän avioliittonsa alkuai-koina, jolloin he olivat tosin vielä asuneet maaseudulla. Kyllä asia niin on, että hän oli otsansa hies-sä tehnyt tonttikauppoja, ostanut ja myynyt maata ja siitä saanut ensimmäiset lammassarhat.

Vähitellen oli sitten turkkiasiois-sa kiivetty arvoasteikossa ylöspäin, vaihdeltu välillä elukkaa kuinka kulloinkin suurmaailmassa vir-taukset olivat vaatineet. Nyt sit-

SIRKKU RONTU:

Uusi Nainen 12/1960

Hopeahääpäivä

kun on niin tärkeä päivä. Meillä on suuret illalliset. Sellaiset, ettei niitä kotona voi pitää. Ei ajatel-lakaan sellaista, vaikka kyllähän meilläkin tilaa on, mutta mieheni haluaa aina kutsua niin paljon ystäviämme, kun on jokin tällai-nen suurempi merkipäivä. Meillä on hopeahääpäivä ja juhlahan se on meille molemmille, eihän sil-loin voi emäntää rasittaa illalli-sen järjestämishuolilla, sillä huol-tahan sinä on paljon, vaikka nyt apulaisia olisikin sisäköt ja keit-täjät ja tilapäiset auttajat ja laittajat.

— Kauppaneuvoksetar lepää ja rentoutuu nyt sitten oikein perus-teellisesti. Aikaahan me olemme varanneet kolme tuntia ja kun kampaajalle jätämme siitä vain vajaan tunnin, niin luulin, että saamme kyllä niitä ihmeitä ai-kaan. Me olemme juuri viime vii-kolla saaneet aivan uuden kasvo-hierontalaitteen ja sitten meillä on vielä muitakin uutuuksia ja yllä-tyksiä ja minusta on niin miellyt-tävää, kun saan vakituksille asiak-kailteni aina koettua jotakin uut-ta ja erikoista. No niin, nyt sit-ten aloitamme, panen tämän huo-van vain vähän mukavammin vie-lä jalkojen ympärille. Suuren-moista muuten miten loistavasti kauppaneuvoksetarella onnistui tämä ihon kohotusleikkaus, kas-

karva-, kynsivärjäystä, puuteroin-tia.

Sitten toiseen koppiin kampaaj-an kohteliaan hymyn ja hyvää-tekevän pikkujutustelun säestämän näppäryyden kohteeksi. Ja kun ai-kansa kymmenen sormeaa oli vik-kelästi tehnyt työtään ja lopuksi oli vielä kiiltöpölytetty, pöyhitty ja pörrötetty sieltä täältä, oli tulos, jollei nyt suorastaan häikäisevä, niin ainakin hyvin lähellä sitä. Ei ihme, että Elvi antoi reilut juoma-rahajat tarkasteltuaan huolellisesti joka puolelta kuvaansa peilistä päättään kallistellen ja tyytyväisen hymyn väkisinkin nykyssä suu-piellä. Ja merkkillistä, kampaaja tosiaan joi niillä rahoilla illalla viinaa sulhasensa kanssa, mutta sehän on taas raakoja rahvaanta-poja, eikä niistä tässä sen enem-pää.

Hopeahäälähjäksi Elvi oli saava Kalleltaan minkäs muun kuin tur-kin. Sehän se oli aikojen vaihdel-lessa aina ollut Kallen yhteiskun-nallisen aseman varmin mittari. Vaatimattomasti ja avoimesti oli aloitettu joskus kauan sitten lam-paasta. Paksusta ja painavasta, jo-ta Elvinkinlaisen rotevan naisen oli ollut melkein työstä kant-taa hamasta lokakuun lopusta ke-vätauringon kirkkauteen asti. Mutta onnellisia oli silloinkin oltu. Niinkuin aina aikojen alusta kah-

ten tällä kerralla, kummallista si-nänsä, oltiin taas lampaassa. Mut-ta nimeltään kaiken sanovassa ja kantamiseltaan kevyessä — kri-missä. Tämän jälkeen kad olikin sitten edessä enää minkki. Koko-naisena turkkina se taisi jäädä El-villekin vain teoreettisesti mah-dolliseksi. Käytännössä rajoittui minkkiasia pienemmän pesueen tappamiseen, sellaisen, josta sai stoolan. Ja sellainen Elvillä kyllä jo oli. Kokominkkiturkkeja käyt-täköt Elvinkin mielestä vain ne, joille kaikki muukin on sallittua.

Itkisivät ääneen kaikki krimi-karitsat, jos etukäteen tietäisivät lopullisen kohtalonsa tässä maail-massa. Saivat riippua, roikkua tai pingoittua, miten milloinkin, na-histuneen kauneuden seuralaisina. Jostakin pirullisesta syystä heidät oli tuomittu vähintään keski-ikäisten kannettaviksi. Miksi heil-le oli jätetty tämä osa ja nuoruus ja kauneus tuhlattiin noille pe-doille, minkeille, siinäpä olisi ollut pohtimista karitsalle kuin karit-salle. Mutta luultavasti tästä syystä lampaita ei päästetäkään suurkaupunkeihin, vaan pidetään niinsanotuilissa lammastarhoissa joissakin itäisissä naapurimaissa ja Australiassa.

Mutta mitäpä nyt näistä lam-paitten huolista, Kalle ja Elvi ol-livat sopineet, että Elvi hakee tur-

kin liikkeestä ja koska Kallekin tietysti halusi nähdä tämän uuden upeuden mahdollisimman pian päätettiin tavata lähellä olevalla sivukadulla. Kalle kun ei sellaisena ruuhka-aikana saanut suurta autoaan mihin vain pysäköidyksi.

Niinpä sitten Elvi meni turkislukkeeseen ja seiso peilin edessä jälleen. Värjätyt luomet hiukan värähdellen, lakatut kynnet välähdellen, sormusten kivien kimaltaessa, rannerenkaan miellyttävästi solahtaessa alaspäin hän hyväili kädellään krimilampaitaan ja nautti peilikuvastaan. Hyvinvoipa, hyvinsäilynyt, miellyttävännäköinen, hyvinhoidettu, kypsä nainen siellä hymyili hänelle voitonriemuisesti. Ilahutukaa lampaat, ei hassumpaa.

Peilissä näkyi vielä taustalla

liikkeen johtajatarkin. Ah miten tyytyväinen hänkin. Ja hänkin hymyili. Maireasti, rahantuoksua nassään. Ihania, edullisesti sisäänostettuja kriminnaikoja ateljeetyönä ommeltuina ja käteisostajan päälle saatuina.

Toisenlaisena, kuin herkistyneenä, sisäisesti uudistuneena, kirkastuneena ja säteilevänä astui Elvi ulos liikkeen ovesta kadulle rätäsateeseen. Kenties kasvojen outo ilme saattoi vaikuttaa jonkin verran tuijottavalta, jos tarkemmin katsoi, mutta tämän häiritsevän sivuvahteen aiheutti varmasti yksinomaan uudenlainen sininen ripsiväri. Sitäpaitsi kukaan ei katsonut Elviä tarkemmin. Kadulla ei sillä hetkellä ollut kuin kaksi lasta ja eräs rouva, jolla oli kova kiire.

Tuollahan Kalle autoineen jo oli-kin sovitulla paikalla. Elvi lähti touhottamaan kadun yli suojatien kohdalta ja huiskutti kädellään Kallelle kuin voitonjumalatar, nuortuneena, kaunistuneena, ja loihin taljoihin verhoutuneena. Kenties keinotekoista kauneutta säteillen, mutta kukapa antiikin ja sitä aikaisempienkaan jumalarten kauneuden aitoudesta meni takuuseen. Ei kukaan. Päinvastaisia huhuja on ollut liikkeellä värien sekottelemisista ja sotkemisistä jo niihin aikoihin.

— Herrajumala — nyt se tulee päälle ja suojatiellä vielä, ehti Elvi ajatella.

Ja aivan oikein ajatteli. Päälehdän se tuli suuri kuorma-auto, ajoi Elvin kumoon suojatielle. Sinne meni koko komeus. Voi kampaajaa, voi kosmetologia ja entäs ne lampaat sitten.

Sairaalassa, sairaavuoteen äärelä oli jo Kalle. Tai eihän se mikään sairaavuode voinut olla — tapaturmaisen vuode siis. Levoton, onneton ja hätääntynyt Kalle. Kuitenkin ihmeellistä tämä nykyajan joustavuus. Kallella oli kukkasia mukanaan, mistä hän oli ne ehtinyt hankkia?

Kallelle oli tunti sitten sanottu, ettei hänen vaimollaan ollut suoranaista hengenvaaraa ja että hän voi olosuhteisiin katsoen hyvin. Mutta kun Kalle ei tiennyt, mihin olosuhteisiin piti katsoa, ei hän tiennyt sitäkään, mitä oikein tekisi. Kun Elvi ei avannut silmiään ja oli pää kääreessä ja käsi kääreessä ja muusta ei tiennyt mitään, kun oli peitto tietysti päällä, niinkuin vuoteessaolijoilla yleensä onkin. — Avaisi nyt silmänsä, sanoisi jotakin, mietti mielessään Kalle ja oli vähällä ruveta itkemään hermostuksissaan. Siinä se Elvi raukka lojui, tuntui niin kammottavalta kaikki, ettei uskaltanut edes istua, piti vain seisoa ja tuijottaa, jos hyvinkin avaisi silmänsä. Se tuntui maailman tärkeimmältä asialta nyt ja aina tästä eteenpäinkin, jos vielä yhdessä eteenpäin oli selvitävä.

Ja kas. Jotakin Elvi yrittikin nyt sopertaa. Silmät olivat vielä kiinni, mutta jotakin yritti sanoa.

Elossa oli ja tajuissaan. Itku pääsi Kallelta, ei sille mitään voinut. Hän kumartui aivan lähelle Elviä kuullakseen paremmin. Jotakinhan se yritti hänelle sanoa, varmasti tajusi, että Kallehan se siinä oli hänen luonaan ja että kaikki oli vielä selviävä parhain päin.

Saihan Kalle lopulta selvän Elvin sanoista, kun Elvi tuntui keränneen kaikki voimansa saadakseen sanotuksi asiansa:

— Kalle, Kalle... miten kävi... menikö turkki piloilte, repeskö?

